

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

De excellentia orationis mentalis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

Descriptio Est discursus spiritualis, in quo Deo magnâ cum fiducia aperimus plagas & afflictiones cordis nostri, nostras perverſas inclinationes, & generaliter omnes neceſſitates atque infirmitates nostras, humillimeque supplicamus, ut ipſe, pro ſua infinita bonitate, compatiatur infirmitatibus noſtris, nosque in amicitiam ita ſuam recipiat, ut ab illa nunquam amplius excedamus, juxta reſolutionem, quam capimus, vitam emendandi, moresque noſtros omninò reformandi. His ita præſuppoſitis ipſius hic excellentiam exponemus, abſolutam quam ejus frequentandæ habemus neceſſitatem declarabimus, ac partes, ex quibus illa componitur, explicabimus.

De Excellentia orationis mentalis.

HOc ſanctû orationis mentalis exercitium in ſemetipſo conſideratum nobiliſſimum eſt eorum omnium, quæ in hoc mundo haberi poſſunt: illud enim *thesaurus eſt ille infinitus*, quo de agitur in ſacris litteris, qui è *Sap. 7, 14.* cælo datus eſt *hominibus, quo qui uſi ſunt, participes facti ſunt amicitia Dei.* Conjunctio eſt, ut ait S. Joannes Climacus, hominis cum Deo, opus Angelorum, animæ vita, & interioris noſtri hominis nutrimentum. Si verò innumeros expendamus, quos nobis adferre ſolet oratio iſta, fructus, idem ait ſanctus, illa eſt puritatis cordis noſtri mater, illa eſt, è qua naſcuntur contritionis lacrymæ, illa eſt, quæ nos Creatori noſtro reconciliat, nobisque peccatorum noſtrorum abolitionem obtinet, illa eſt inexpugnabile ſcutum contra tentationes,

nes,

nes, virtutum scaturigo, dispensatrix gratiarum, intellectus illuminatio, fomes divinæ flammæ in voluntate, profectus nostri spiritualis speculum, veræ ac supernaturalis sapientiæ mater, verbo, unicus Religiosi hominis thesaurus. Ut proinde hanc ipsi Scripturæ sacræ adaptare non immeritò possimus sententiam: *Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa.* Sap. 7. 11. Omnia enim spiritualia bona orationis beneficio eveniunt. In oratione S. Theresia, cui Deus copiosissimè atque abundantissimè inspiraverat verum ac genuinum sacri nostri Carmelitici Ordinis spiritum, tantam animadvertit spiritualium bonorum abundantiam, adeoque admirabilem gustavit dulcedinem ac suavitatem, ut ordinariè diceret, non curare se ubi aut quo in statu esset, modo posset orationi vacare, & quod, eandem ob causam, ne quidem ipsum purgatorium pertimesceret. Non existimabat S. Propheta Daniel tantum esse malum privari vitâ, quantum Tribus temporibus per diem orat obsecratione sua. privari oratione: etenim cum à tyranno illi sub pœna mortis interdictum esset orationis exercitium, ille attamen non omisit ter in die facere orationem, nullâ habitâ periculi, cui se exponebat, ratione. Daniel. 6. Oratio panis erat quotidianus antiquis illis Patribus nostris in eremo, & sanctæ illæ deliciæ, quas ex illa pro animabus suis hauriebant supereffluentes, atque adeo in ipsa etiam corpora eorum redundantes, ut eos frequentissimè ab ipsa naturali comedendi ac dormiendi necessitate eximerent. Sic Beata illa pœnitens Maria Ægyptiaca ab Abbate Zozimo, quam tandem ratione

tionetot annos in deserto absque omni omnia
no cibo transigere potuisset, rogata: *Esca*, re-
spondit, *nutrior inconsumabili, recordans,*
de qualibus malis liberavit me Dominus, & sa-
rietatis possideo epulas spem salutis mea.

Insuper sicut Deus nos destinat atque ad vi-
tam ordinat æternam ac beatam, in qua æternū
ipsi contemplando vacabimus & amando, ita
præsentis vitæ nobis usum non concedit, nisi
ut in illo & cum illo, quantum quidem hic in
terris possibile nobis fuerit, occupemur, cum
non simus in hoc mundo, ut vitam degamus
corporalem, sed spiritualem. Oratio vero est
animæ nostræ vita ac spiritus nutrimentum.
Quæ causa est, ut audacter dicamus, quod si
Deus in creatione nobis animam concessit ra-
tionalem, idèò factum est, ut illam cum om-
nibus potentiis ac facultatibus suis conti-
nuò, &, quantum quidem fieri potest, inces-
sante cognoscendo ipsi & amando impenda-
mus. *Creatus est homo, inquit S. Augustin.*
ut Deum cognosceret, cognoscendo amaret, &
amando quiesceret in eo perfecte: hac autem
ratione se gerere, omninò in veritate orare est.
E quo veritatem istam fundamentalem elici-
mus, videlicet non esse nos à Deo creatos. at-
que in hoc mundo constitutos, nisi ut oremus,
cum eo solum fine simus conditi, ut in illo
& circa illum occupemus intellectum, omnem-
que affectionem nostram.

Ut orare-
mus Deus
nobis ani-
mam con-
cessit ra-
tionalem,
ac poten-
tias spiri-
tuales.

Hic etiam finis fuit, quem Deus intendit in
vocatione nostra ad Religionem, in qua me-
dia nobis orandi suppetunt, quæ in sæculo
quasi

quasi sunt impossibilia. Certo etenim certius est, omnia exercitia, pœnitentiâs omnes, psalmodiam, imò & ipsa vota Religiosa aliò non spectare, nisi nos ad bene orandum ut disponant, sive omnia, quæ ab hoc impedire nos possunt exercitio, rescindendo, sive illa, quæ ad ipsum conducunt, procurando.

In puncto igitur ille primario ac principali *Finis us-* deficeret, qui alia exercitia omnia cum pra- *orationis* cticaret, orationem, ad quam illa ordinan- *nostra est* tur, omitteret. Quæ causa fuit, cur in Evan- *esse* gelio Salvator noster nunquam dixerit, esse *in statu* semper jejunandum, aut laborandum, aut *orationis* operibus pœnitentiæ insistendum, verùm *bene fa-* dumtaxat inquit esse semper orandum: *cienda,* oportet, ait, *semper orare & non deficere*, quia *Luc. 18. 13* non alio omninò fine degimus non solum in Religione, sed etiam in hoc mundo, nisi ut semper oremus.

Eapropter Abbas Agathon dicere solebat (uti in vitis Patrum refertur) hominem comparari posse arbori, cujus fructus sint exercitia interiora, exteriora vero folia. Sicut ergo arbor, quæ non facit fructum bonum, inutilis est, & excindetur, & in ignem mittetur, ita Religiosus, nisi fuerit orationis studiosus, coram Deo quasi arbor est inutilis. Attamen sicut arbor etiam opus habet exteriori foliorum ornatu, ita, inquebat laudatus sanctus, & nos exterioribus nonnullis exercitiis indigemus. Verùm uti arboris finis potissimus non est progignere folia, sed producere fructus, ita nequaquam in Religione degimus, ut exterioribus, sed ut interioribus exercitiis insistamus.

De cætero coram Deo nihil est oratione
 prætiosius, quia cætera, quæ Deo tribuere pos-
 sumus, universa extra nos sunt & aliena, verum
 ubi cogitationes atque affectiones nostras, o-
 rando, in ipso & circa ipsum occupamus, illi
 cor nostrum, quod plusquam alia omnia ipse
 desiderat, omniaque interiora nostra conse-
 cramus ac devovemus, ut proinde alia omnia
 exercitia præter orationem coram Deo exi-
 gui omnino sint pretii ac valoris, oratio vero
 valoris sit incomparabilis, ac prorsus inæsti-
 mabilis. Id quod significatur nobis istis Regii
 Prophetæ verbis: *Diligit Dominus portas*
Sion super omnia tabernacula Jacob. Ubi per
 Sionem intelligit orationem & contemplatio-
 nem; quasi diceret: à Deo pluris æstimari
 primas portas ac primum quasi ad interiora
 exercitia ingressum, quam omnes etiam excel-
 lentissimas actiones exteriores, quæ ab isto o-
 rationis spiritu rō proficiuntur. Et magis ho-
 noratur Deus ab uno homine orationi addicto,
 quam à centum aliis illius negligentibus, esto
 aliunde non sint otiosi.

*Quam
 grata Deo
 sit oratio.*

Pf. 86. 2.

*Dominus
 in Sion
 magnus
 & excel-
 sus super
 omnes
 populos.
 Pf. 98. 2.*

*Accedite
 ad eum &
 illumina-
 mini.*

Pf. 33. 6.

*Orationis
 beneficio
 spiritua-
 les, imò
 divini ef-
 ficimur.*

Annon ista omnia meritò Fratres nostros
 excitare atque animare deberent ad magna-
 ciendum orationis exercitium, illique tempus
 omne suum, quantum quidem poterunt, im-
 pendendum. Deo etenim ista ratione appro-
 ximando illuminabuntur, in spiritu cum ipso
 conversando spirituales evadent, ac tandem
 continuo cum ipso agendo planè divini effi-
 cientur. Sicut enim cum sapientibus frequen-
 ter conversando sapientes reddimur, ita fre-
 quenter in spiritu cum Deo tractando spiri-
 tuales

tuales ac divini efficimur. Similiter uti ferrum igni injectum, naturalibus suis qualitatibus & affectionibus amissis. ignis proprietates assumit, ita Religiosus, qui sæpius mentem suam divinis rebus occupârit, paulatim affectiones, infirmitates & inclinationes naturæ corruptæ amittens, affectiones & qualitates omnino divinas recipiet.

Et verò si quis comparationem institutere voluerit duos inter Religiosos, quorum alter est orationis studiosus, alter illam negligit, aut non nisi frigide aut tepide & quasi cum nausea & fastidio perficit, tantam inter illos animadvertet differentiam, quanta est inter stellam & mortuum carbonem. Alter animam habebit nitidam instar chrystalli, alterius vero anima similis erit obscuro vitro atque immunditiæ pleno; Uno verbo, alterius cogitationes & affectiones plenæ erunt rationis ac prudentiæ, cum alterius animus non feratur nisi in levitates ac præcipitationes, atque ordinariè implicatus sit quampluribus vanis atque inutilibus desideriis & affectionibus.

*De necessitate absoluta, qua nobis incumbit,
faciendi orationem mentalem.*

Plurima plurimi dant pro acquirenda perfectione præcepta: sed revera unicum illud, quo de agimus, absolutè est necessarium. Quisquis etenim orationi, prout par est, studuerit, ille citò perfectionem consequetur, id quod ex illo evincitur antiqui illius anachoretæ effato: *assidua oratio citò corrigit mentem.*

Sicut enim omnes hominū defectus & miseriæ

*Omnia
hominum
infelicitas*